

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Evy Lukotkové, ve věci žalobce: **T. Q. D.**, nar., státní příslušnost Vietnam, t. č. bytem, zast. Mgr. Jířím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2012, č. j. MV-21550-3/SO-2011,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3.1.2012, č. j. MV-21550-3/SO-2011, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2.12.2010, č. j. OAM-14653-48/MC-2010 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí není dostatečně uvedeno právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno. V rozhodnutí je odkazováno primárně na ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž správní orgány pominuly skutečnost, že předmětné ustanovení upravuje vícero tzv. skutkových podstat. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 98/2010-67.

Dále žalobce namítá, že odvolací orgán nezareagoval na změnu zákona. V případě, že správní orgán vycházel z pozdějšího právního stavu (nikoli z právního stavu ke dni sporného skutku), měl aplikovat obecný právní režim, že vychází z právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí (ke dni 3.1.2012). Aktuální znění ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců však vůbec nezakládá skutkovou podstatu pro případy tzv. účelového manželství, žalovaný tedy byl přinejmenším povinen uvést, že aplikuje zákon o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni...

Žalobce namítá, že ke zrušení povolení k trvalému pobytu nestačí užít této obecné formulace, ale je třeba toto povolení jednoznačným způsobem identifikovat (který orgán jej vydal, kdy jej vydal, pod jakým číslem jednacím...) V případě absence těchto údajů jde podle žalobce o tak zásadní vadu výroku, že se jedná o výrok právně neuskutečnitelný ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu.

Žalobce má za to, že v řízení nebyla dodržena zásada přímosti dokazování a nebyla zkoumána zákonnost provedených důkazů. Podle názoru žalobce správní orgán nemůže nakládat s podklady bez odstranění jejich vzájemných rozporů, nadto úřední záznam ani protokol o podání vysvětlení nejsou dostatečnými důkazy. Žalobce zpochybňuje důkaz trestním rozsudkem Okresního soudu v Kladně a k rozsudku ve věci popření otcovství Okresního soudu v Kladně namítá, že bylo unáhlené vycházet pouze z odůvodnění tohoto rozsudku bez náležitého provedení dokazování. Správní orgán podle žalobce rezignoval na rozpory skutkových zjištění a nedostál tak požadavku náležitého zjištění skutkového stavu podle ust. § 3 správního řádu.

Žalobce namítá, že pokud správní orgán vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2011-78, který je již překonaný, jeho rozhodnutí je zjevně nezákonné. Žalobce je toho názoru, že smyslem institutu zrušení povolení k trvalému pobytu je změna právních následků na základě pozdějších okolností. Správní orgán však podle žalobce zneužil tento institut zrušení ke zcela jinému účelu tím, že začal přezkoumávat dřívější skutečnosti, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. Fakticky tak provedl přezkumné řízení či obnovu řízení v rozporu se zákazem pravé retroaktivity a to přesto, že k tomuto postupu nebyly zachovány lhůty. Žalobce namítá, že není možné, aby správní orgán činil vůči žalobci správně-právní sankce po lhůtách, které vyvolávají prekluzi dle práva trestního.

Závěrem žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu je v části zjišťující nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života v rovině právní i skutkové nepřezkoumatelné a tendenční.

Na základě těchto skutečností žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že námitky žalobce odmítá a odkazuje na správní spisy obou stupňů a zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného jsou v případě žalobce nepochybně dány důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území dle ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobou pro nedůvodnost zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

O žalobě rozhodl soud rozsudkem č.j. 36 A 6/2012-27 dne 30.8.2013 bez nařízení jednání tak, že žalobu zamítl. Na základě podané kasační stížnosti žalobcem Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j. 5 As 77/2013-22 ze dne 17.1.2014 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť v projednávané věci nebyly dány podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání, když soud přehlédl, že dne 16.3.2012 ve stanovené lhůtě žalobce doručil vyjádření, že na nařízení jednání trvá. Řízení o žalobě tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud proto na základě vyjádření žalobce ze dne 16.3.2012 v předmětné věci nařídil jednání. K nařízenému jednání se dostavil zást. žalobce, který setrval na žalobních námitkách a argumentacích uvedených v žalobě, žalovaná se omluvila z jednání s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta bez její přítomnosti.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a neshledal důvody odchylovat se od posouzení věci ve svém rozsudku č.j. 36 A 6/2012-27 ze dne 30.8.2013.

Podle ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.10.2010 bylo Ministerstvo nadáno pravomocí rozhodnutím zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Pokud žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečně naplněn požadavek na uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Náležitosti výroku správního rozhodnutí obecně upravuje ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a označení účastníků podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní posuzované věci obsahuje všechny uvedené náležitosti, a to včetně uvedení ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán postupoval. V daném případě nevznikají žádné pochybnosti o tom, v jaké věci, jakým způsobem a podle kterého ustanovení zákona správní orgán ve věci rozhodl. Žalobce se mylí, pokud má za to, že je nezbytné ve výroku uvést i údaj o tom, z jakého důvodu uvedeného v ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl zrušen trvalý pobyt stěžovatele, tedy zda z důvodu účelového uzavření manželství nebo účelového prohlášení otcovství. Takový požadavek jde nad rámec zákonem požadovaných náležitostí rozhodnutí uvedených v § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož postačí, pokud správní orgán ve výroku rozhodnutí uvede ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle něhož postupoval. V daném případě je navíc z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, že v případě žalobce byl shledán důvod ke zrušení trvalého pobytu v účelovém uzavření manželství. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 98/2010-67, na něj žalobce poukazuje, se týkal správního vyhoštění, tedy skutkově i právně odlišné věci. Zatímco ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců obsahuje 4 skutkové podstaty a pro právní kvalifikaci správního vyhoštění je nutné podřadit znaky skutku pod některou z nich, ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje jednu skutkovou podstatu (obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu), přičemž následuje demonstrativní výčet jednání pod ni spadající.

Pokud se jedná o námitku, že žalovaný nezareagoval na změnu právní úpravy, soud dává žalobci za pravdu v tom, že správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který je zde v době rozhodování. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26), což lze dovodit i z § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, dostupný na www.nssoud.cz). Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v projednávané věci při svém rozhodování vycházel z právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (tj. ke dni 2.12.2010). Soud sice souhlasí se žalobcem, že v mezidobí rozhodování správního orgánu prvního stupně a žalovaného došlo ke změně dotčené právní úpravy, nikoli ovšem co se týče obsahu zákonného ustanovení, došlo pouze k jeho přečíslování. Obsah ust. § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2010 je nyní obsažen v ust. § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž znění obou ustanovení je naprosto totožné. Pokud tedy žalovaný tuto změnu právní úpravy ve svém rozhodnutí nereflektoval, nejedná se o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dále se soud zabýval námitkou, zda správní orgán byl povinen povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci zrušeno, identifikovat uvedením orgánu, který jej vydal, kdy a pod jakým číslem jednacím. Soud uvádí, že třebaže ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není povolení k trvalému pobytu žalobce blíže specifikováno, nejedná se v žádném případě o vadu způsobující nezákonnost, či dokonce nicotnost rozhodnutí. Povolení k trvalému pobytu je rozhodnutí, na základě kterého je cizinec oprávněn pobývat na území v rámci trvalého pobytu, tedy nejvyššího pobytového oprávnění, přičemž toto povolení může mít každý cizinec z logiky věci pouze jedno. Analogie zrušení povolení k trvalému pobytu ke zrušení rozsudku soudu je proto zcela nepřipadná. Na základě výroku rozhodnutí správního orgánu nemohlo dojít k žádným pochybnostem, které konkrétní povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zrušeno, nemohlo dojít ani k zaměnitelnosti s povolením jiným. Nadto soud konstatuje, že povolení k trvalému pobytu je zcela nepochybně identifikováno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že povolení k trvalému pobytu žalobci vydala dne 1.6.2005 tehdy příslušná Policie České republiky, oddělení cizinecké policie Brno – venkov, z důvodu sloučení s občankou České republiky paní L. G., s níž žalobce dne 12.1.2005 uzavřel manželství.

Pokud žalobce namítá nezákonnost získaných a provedených důkazů, soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by správní orgány při rozhodování vycházely z jakýchkoli úředních záznamů. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že skutečnost, že žalobce uzavřel dne 12.1.2005 účelové manželství s občankou České republiky, a to s cílem povolení trvalého pobytu, je podložena obsahem rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 15.1.2010, č. j. 20C 25/2009-54 a rovněž písemností Policie České republiky, Inspektorátu cizinecké policie Zlín, ze dne 7.5.2010, č. j. CPBR-5143-1/ČJ-2010-0663PZ, včetně přílohy. Pokud se týče námitky zpochybňující zákonnost trestního rozsudku a civilního rozsudku Okresního soudu v Kladně, soud konstatuje, že podle ust. § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky... potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno, jedná se tedy o listiny s presumpcí správnosti. Pokud žalobce poukazuje na rozpory ve skutkových zjištěních v civilním rozsudku č. j. 20C 25/2009-54, soud uvádí, že žalobce měl

možnost se k okolnostem uzavření manželství, které bylo shledáno jako účelové, vyjádřit v průběhu výsledku provedeného dne 30.9.2010 v souladu s ust. § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Této možnosti však žalobce nevyužil, když na otázku, zda se chce k věci nějakým způsobem vyjádřit, uvedl pouze: „Nechci se k této věci vyjadřovat. Prostě se to stalo.“ Žalobce ani v dalším průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně neuvedl, že by sňatek s občankou České republiky byl motivován jinými důvody než snahou získat povolení k trvalému pobytu, proti závěru o účelovosti jeho manželství nijak nebrojil ani v podaném odvolání, a nečiní tak ostatně ani v podané žalobě. Soud má tedy stejně jako žalovaný za to, že skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu a že není pochyb o tom, že manželství žalobce s občankou České republiky paní L. G. bylo uzavřeno účelově, a to s cílem získat povolení k trvalému pobytu, přičemž nelze dospět k závěru, že by správní orgány dospěly ke skutkovým závěrům na základě nezákonně získaných důkazů.

Pokud se jedná o námitku, že správní orgán přezkoumával dřívější skutečnosti, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto, čímž fakticky provedl přezkumné řízení či obnovu řízení v rozporu se zákazem pravé retroaktivity, soud poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 31.10.2012, č. j. 3 As 21/2012-22, dostupném na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil souhlas s názorem, že *„řízení podle § 87l zákona o pobytu cizinců není řízením o mimořádném oprávněném prostředku proti původnímu rozhodnutí o udělení trvalého pobytu stěžovateli, ale řízením novým, které bylo zahájeno ex offio správním orgánem prvního stupně a jehož účelem bylo rozhodnout o tom, zda má být stěžovateli povolení k trvalému pobytu zrušeno. V rámci tohoto řízení tedy skutečně nebylo přezkoumáváno to, zda bylo povolení k trvalému pobytu uděleno v souladu se zákonem, nicméně bylo posuzováno, zda v době rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu byly splněny zákonné podmínky pro zrušení tohoto povolení v souladu s § 87 l zákona o pobytu cizinců.“* K téže problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011 – 78, dostupném na www.nssoud.cz, kde ke skutkově obdobnému případu uvedl, že argumentace, že jediným možným postupem správního orgánu bylo zvážit, zda jsou splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu, nebo pro obnovu řízení podle jeho § 100, *„zcela pomíjí logiku Části první Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců. Ta totiž upravuje ve vztahu k regulaci trvalého pobytu cizinců, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Evropské unie, jednak vydávání povolení k trvalému pobytu, včetně důvodů pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu obsažených nyní i v roce 2008 v § 87k; jednak upravuje v § 87l samostatně důvody pro zrušení a zánik platnosti již vydaného povolení k trvalému pobytu. Zákon o pobytu cizinců tak dává správním orgánům jednak možnost zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu, pokud v době jejího projednávání vyjdou najevo důvody podle § 87k; jednak možnost zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, pokud následně vyjdou najevo důvody obsažené v § 87l. ... smyslem ust. § 87l zákona o pobytu cizinců totiž není přezkoumat dřívější rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu a toto rozhodnutí případně zrušit, nýbrž pouze ukončit jeho platnost. V případě vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l zákona o pobytu cizinců tak není s účinky ex tunc odstraněno dřívější rozhodnutí, jímž bylo žádosti o povolení k trvalému pobytu vyhověno, podobně jako rozhodnutí o rozvodu manželství nerevokuje dřívější rozhodnutí o uzavření manželství, pouze ukončuje trvání manželství.“* Námitka žalobce, že správnímu orgánu prvního stupně uplynuly zákonem stanovené lhůty pro zahájení obnovy řízení nebo přezkumného řízení podle relevantních ustanovení správního řádu, je tedy ve světle výše uvedeného bezpředmětná. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, protože správní orgán vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2011-78, který je již překonaný, soud uvádí, že

usnesením č. j. 3 As 4/2010-78 se sice Nejvyšší správní soud odchýlil od své stávající judikatury ve věci výkladu pojmu „veřejného pořádku“, otázka výkladu tohoto pojmu však nebyla ani v nyní projednávaném případě ani v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 As 58/2011 řešena. Rovněž tuto námitku tedy soud považuje za bezpředmětnou.

K námitce, že správní orgán prováděl řízení v rozporu se zákazem pravé retroaktivity, protože ke dni uzavření manželství zákon o pobytu cizinců neobsahoval hmotně-právní normy, z nichž správní orgány vycházely, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l zákona o pobytu cizinců není, jak již bylo výše uvedeno, řízením o mimořádném oprávněm prostředku, ale samostatným řízením sui generis, je nutné na toto řízení aplikovat právní předpisy platné a účinné v době, kdy toto řízení probíhá. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v již výše zmíněném rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011 – 78, v němž uvedl následující: *„...jakmile bylo účinností novely č. 161/2006 Sb. zakotveno do § 87l zákona o pobytu cizinců, že lze zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení podle písmene a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo podle písmene b) uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu; nebo podle písmene c) nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky; bylo možno od účinnosti této novely zrušit na základě tohoto ustanovení i povolení k trvalému pobytu udělená před účinností této novely. Nejde totiž o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času“*. K přípustnosti nepravé retroaktivity se vyjádřil i Ústavní soud, a to ve svém nálezu ze dne 12. 3. 2002, č. j. Pl. ÚS 33/01, v němž uvedl, že nepravá retroaktivita je obecně přípustná a existují pouze výjimky její nepřípustnosti. Tyto výjimky jsou typicky stanoveny v přechodných ustanoveních nebo je k nim přistupováno z důvodu ochrany nabytých práv a legitimních očekávání, neboli souhrnně právní jistoty jednotlivců nepravou retroaktivitou dotčených. V daném případě však není na místě aplikovat žádnou z těchto možných výjimek. Přechodná ustanovení k novele č. 161/2006 Sb., která do zákona o pobytu cizinců včlenila nové ustanovení § 87l, se ke zrušení a zániku platnosti trvalého pobytu nijak nevyjadřují. Legitimní očekávání, respektive důvěra v právní jistotu, stěžovateli nemohla v tomto případě vzniknout, a proto jejich ochrana z podstaty věci nemůže být výjimkou z přípustnosti nepravé retroaktivity. I v tomto ohledu Nejvyšší správní soud znovu odkazuje na výše uvedený rozsudek druhého senátu tohoto soudu, v němž je mj. konstatováno: *„Nelze totiž jistě tvrdit, že by na základě uzavření fingovaného účelového manželství mohla stěžovateli vzniknout legitimní očekávání, že jakmile tuto fikci správní orgány jednou akceptují, budou ji muset akceptovat již navždy, tedy i poté, co se dozvědí o její fiktivnosti.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2012, č. j. 3 As 21/2012-22, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán činil vůči žalobci správně-právní sankce po lhůtách, které vyvolávají prekluzi podle trestního práva. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že není možné na řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu aplikovat instituty promlčení a prekluze typické pro přestupkové a trestní právo. Zákon o pobytu cizinců tyto instituty nezná, jediným důvodem pro vyloučení možnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je skutečnost, že by toto rozhodnutí nebylo přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života. Zrušení povolení k trvalému pobytu není koncipováno jako správně-právní delikt, který by se řídil podpůrně přestupkovým zákonem. Z § 87l odst. 2 vyplývá, že Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému

pobytu, jestliže o to držitel tohoto povolení požádá, bylo by tedy naprosto v rozporu s logikou tohoto ustanovení omezovat možnost vydat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu jakýmkoliv lhůtami. Správně-právní delikty v režimu zákona o pobytu cizinců jsou zahrnuty v Hlavě XII příslušného zákona a jejich výčet je konečný.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného je v části zabývající se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřezkoumatelné a tendenční, soud se ani s touto námitkou neztotožnil. Správní orgán prvního stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích srozumitelně a zřetelně vyložili, proč podle jejich názoru rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Za tímto účelem byla mimo jiné provedena šetření v místě bydliště žalobce a výslech žalobce i jeho současné partnerky, bylo vyžádáno sdělení Úřadu práce – odboru státní sociální podpory, sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení a rovněž sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny. Soud nesdílí výtku žalobce, že správní orgány postupovaly tendenčně, a že vytrhávaly skutečnosti z kontextu. Je zřejmé, že pouhá skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky více než 10 let, nemůže být sama o sobě důvodem pro vytvoření intenzivních rodinných vazeb na území. Pokud se týká hodnocení prohlášení otcovství k nezletilé L. A. T., soud je stejně jako správní orgány toho názoru, že v jednání, kdy žalobce prohlásil otcovství až více než rok a půl od narození dcery, ale současně necelý měsíc od data zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, a také v tom, že žalobce při výslechu vypověděl, že „kvůli tomu, že má v současnosti problémy s papíry, tak prohlásil otcovství dodatečně, aby mohl zůstat na území České republiky“, lze důvodně spatřovat účelovost prohlášení otcovství s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Ani shodné tvrzení žalobce a jeho přítelkyně o tom, že žalobce o nezletilou dceru dlouhodobě pečuje, nemůže podle názoru soudu obstát za situace, kdy bylo v řízení prokázáno, že nezletilá dcera a její matka pobývaly od narození dítěte do konání výslechu před správním orgánem více než 10 měsíců mimo území České republiky, a to bez přítomnosti žalobce, a za situace, kdy společné soužití žalobce se svým dítětem a jeho matkou nebylo potvrzeno pobytovou kontrolou ani návštěvou pracovnice OSPOD Kroměříž. Žalobce v žalobě nenaznačuje, jaké další skutečnosti svědčí o jeho skutečných rodinných vazbách na území, soud tedy stejně jako správní orgány existenci skutečných a prokazatelných rodinných vazeb žalobce na území České republiky neshledal.

Soud nezpochybňuje právní názor žalobce, že pojem „soukromý život“ je širší než „rodinný život“. To však nemění nic na skutečnosti, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že v průběhu řízení byl vliv rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na jeho soukromý život posouzen dostatečně. Správní orgán mj. zjišťoval míru ekonomické integrace žalobce v české společnosti. Ačkoliv žalobce uvedl, že na území České republiky vykonává výdělečnou činnost, není veden v evidenci ČSSZ pod jakýmkoliv výdělečným titulem, přičemž v evidencích VZP je veden jako osoba bez zdanitelných příjmů, tedy bez zaměstnání. Jednání žalobce a příjmy z jeho činnosti plynoucí tedy nejsou v souladu se zákony České republiky a nelze tímto protiprávním jednáním argumentovat v jeho prospěch.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. března 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová